

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ
ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΛΕΧΟΜΕΝΑ

ΡΙΠΤΑΣ ΓΚΟΛΦΑΣ. Νέα φωτιά.
Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ. Φαντασίες και στοχασμοί.
ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ. Σημειώματα στο περιθώριο.
Κ. ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ. Στη ρίζα του βουνού.
Τ.Σ. Ζυρίχη.
Ο ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ.
ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΝΕΑ ΦΩΤΙΑ

Σκληριά του νου και της ψυχής, βαρειά ταπεινότητα
συνέφιασμα της νιότης.

Σκληρά με σφίγγουν σίδερα, πόνος της ψυχής μου οί
και νά' με στρατιώτης. [ζοΐνοι

Με' ανεμοζάλη άπάντεχη τ'άθλιο κορμί μου γέρνει
στο νόμο και στο γρόθο.

Κάτι κρυφά προς το ληστή και το φονιά με σέρνει
με σέρνει με' άγριον πόθο.

Σκοτάδι έντός μου άπέραντο· καμιά δροσιά· ιδέα
και πίστης δέ χαράζει.

Μιά βία τριγύρο ύψώνεται και με πατά χυδαία
κι όλα τάγν'α μαλάζει.

"Ανθη του κήπου μου γλικά, σπιτάκι ειρηνευμένο
μακριά μου όσο κι αν είστε,
με παραγγιό σ'ς συμπονών, την ώρα περιμένω
τόν ίσκιό μου να σβήσετε.

"Ω αν είναι να χαθώ τυφλά, για βάρβαρο συνήθια
για μάταια κι άγρια μίσση,
κίλλιο το μίσος να δεχτώ, κι απ' τα δικά μου στήθια
μιά νέα φωτιά να δρομήση.

ΡΙΠΤΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ(*)

(1907—1910).

162

Κάθε φορά που έμπνέεται ο ποιητής από τα πε-
ρασμένα του Γένους του και τα κάνει ψυχή του τρα-
γονιδιού του, δε σημαίνει τοῦτο μονάχα πώς δείχνει
με τα περασμένα το δρόμο που πρέπει να ακολουθήσει
το έθνος του· δρόμος που γυρίζει νοσταλγικά προς τα
πίσω σ'α να ζητή να πάρη από κεί κάποιο σύνθημα
ένέργειας. Μπορεί ο ποιητής τον ιστορικό συμπληρώ-
νοντας (ή Μούσα απ' όλους τους κύκλους του ανθρώ-
πινου του νου κουβαλά το υλικό της), μπορεί ο ποιη-
τής να θέλη πλαστικά να ξαναπαραστήση κάποιον
ίσκιο, να τότε φέρη από τα βάθια των Καιρών, με τη
βοήθεια που δίνουν οι Μητέρες (καθώς ο Φάουστος
την Έλένη), σ'α φάντασμα και σ'αν πλάσμα, γοητευ-
τικά, για να χορτάση, μια στιγμή, μια περιέργεια και
μια δίψα του, για την όμορφιά. Δικαίωμα του κι'
αυτό και χρέος του. Του δίνει την έντονη, τελειωτική
μορφή. "Η : παίρνει στο γήινο άπάνον το καλούπι
του νεκρού.

163

«Κατά την άφιξιν των εκ Σόφιας κομητατζήδων
των οποίων τα θηριώδη και αίμοβόρα ένστικτα ζω-
γραφισμένα ήσαν επί της φυσιογνωμίας των ώσει ή
φύσις αυτή, μη άνεχομένη να όμοιάζουν προς τους
άλλους ανθρώπους, έστιγμάτισεν αυτούς...» Βγαλμένο
από έφημερίδα, που περιγράφει το συντροφικό πέρα-
σμ' από τη Θεσσαλονίκη ταξιδευτών Βούλγαρων ποδ
ήρθανε για να χαιρετίσουν τον Τούρκο, ύστερ' από
το ανακηρυγμένο Σύνταγμα. Δεν έχω την τιμή έτσι
άσήμεντη κοκκίδα που είμαι ανάμεσα στη ζωή να
τεντώνουμαι φίλος ή όχτρος τούτου ή εκείνου του
λαού, χοντρικώς, καθώς λέμε στο παζάρι. Μήτε που ά-
γαπώ μήτε που μισώ—αντίθετα με το ρωμαίο ποιητή
που μαζί και αγαπώ και μισεί— κάποια άντικείμενα
που βρίσκονται σε κάποια μάκρητα από μένα. Καρ-
τερών. Μπορώ μονάχα, σ'αν ξυπνήσ' ή φροντίδα μου,
να ξετάζω, να ψάχνω, να κρίνω. Μα ώρισμένως, σ'α
διαβάζω τέτοια στίς έφημερίδες, γίνομαι φιλοβούλ-
γαρος.

Συνέχεια σελ. 301.